

[Brøndsted]

børnene ved hånden og lede dem ind i. Vi må i hvert fald ikke ved lovgivning ødelægge det, der gror godt og udvikler sig sundt. Der kan måske være grund til at hjælpe. Det er også meget væsentligt, at vi tager den fysiske planlægning ind, for vi har i vor vækstiver glemte, at det er meget væsentligt, at vi har den fysiske plads til de udfoldelser, der af den ene eller den anden part skal foretages for børnene.

De punkter, der berører spørgsmålet om at udnytte vore ressourcer, vore investeringer på bedst mulig måde, kan man kun animere til. Det er helt urimeligt, at skoler og store, gode anlæg omkring vore skoler står tomme mange weekender og i lange ferier. Det bør være sådan, at de åbnes, ikke sådan, at det er skolen, der skal have det under sit ansvarsområde, men sådan, at det er muligt at udnytte de offentlige investeringer, at de frivillige organisationer eller enkeltfamilier på den ene eller den anden måde kan udnytte disse faciliteter. Der skulle egentlig ikke være noget i vejen for, at et sløjdløkal og en idrætsplads kunne bruges af forældre og børn, som de finder det for godt, i små grupper, når der skal laves julegaver, eller når der skal læres noget om idrætslig udfoldelse. Jeg mener også, det er meget vigtigt, at vi i den lovgivning, der drejer sig om film, om biblioteker, hele tiden har børnenes behov og børnenes tarv for øje.

Jeg føler ikke, at forslaget på sin vis er overflødigt, men som en huskeseddel til andet lovgivningsarbejde kan det være godt at have.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at når jeg i dag sidder her i folketinget og hører alle de ord, jeg har hørt mange gange før i den tid, jeg har været her, om familien, familiens store betydning og familiens ansvar, så føler jeg nok, at jeg på en eller anden måde befinder mig i en fjern fortid, hvor det, der er den virkelige virkelighed, slet ikke har fået lov til at komme ind i dagligstuen.

Det er, ligesom der er mange politikere til stede herinde, der ikke ved, hvordan det ser ud for mange børn i den virkelige verden, der ikke ved noget om, hvor mange forældre der hellere end gerne ville gøre alle de ting med deres børn, men som simpelt hen ikke har mulighederne, simpelt hen ikke har kræf-

terne til det. På grund af stress, på grund af et meget monotont arbejde eller på grund af arbejdsløshed orker de ikke, kan de ikke give deres børn alle de ting, som man måske kunne i gamle dage »på Sörgården«, som det hedder i de svenske børnebøger. Der er masser af familier i dette land, der er masser af enlige mødre, der ikke, hvor gerne de end ville, kan give deres børn andet, når de kommer hjem fra arbejde, end noget mad og et klap på kinden og så måske retten til at sidde og gøre det, som børnene med fuld ret kalder at »glo på dummeren«. Det er ikke sagt for at være nedladende over for de familier. Det er sagt for at sige, at det er politikernes ansvar ikke at skyde det fra sig og blive ved med at henvise til, at det er familien, der skal klare alt det her, for det kan familien ikke, sådan som vi har indrettet samfundet.

Så vil jeg vende tilbage til det, der står på mit papir, og sige, som fru Birte Weiss også sagde, at i november sidste år var der jo her i folketinget på SFs initiativ en forespørgselsdebat om børnenes kultur- og fritidstilbud, og der blev vedtaget en dagsorden, der pålagde regeringen at decentralisere kulturtilbuddene og følge den decentralisering op af tilskud, at give bedre produktionsmuligheder for børnebøger osv., bedre arbejdsvilkår for børnekulturarbejderne og at skaffe øgede bevillinger til projekter, der er planlagt og gennemført af børn. Den dagsorden ligger et eller andet sted og venter på at blive realiseret, og vi skal nok være med til at minde om, at den skal realiseres, sådan som det også sker med VS' forslag i dag, som jeg takker for, og som på mange måder afspejler de samme intentioner som dem, der lå i dagsordenen, selv om kvoteringen af kulturpengene er stærkere hos VS, end den var i dagsordenen.

Jeg vil ikke gå så meget i detaljer med forslaget, som vi i det store og hele kan tilslutte os, og som jo, hvis det skal realiseres, kræver ændring af forskellige kulturlove eller måske, hvis VS forestiller sig det: en stor, samlet lovgivning for børn.

Det må siges generelt om kulturlovene, at de bortset fra biblioteksloven og til en vis grad den nye filmlov stadig underprioriterer børn, og når de gør det, så når man med sine kulturtilbud kun de mest aktive børn, ikke så forfærdelig mange andre.